

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA

F. G. JACOBSE

přednesené dne 17. listopadu 2005¹

1. V projednávaném případě se Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (oblastní odvolací soud, 's-Hertogenbosch) ptá, zda právo Společenství brání Nizozemsku v tom, aby vybíralo příspěvky na vnitrostátní pojištění z příjmu ve formě úroků vyplacených společností se sídlem v Nizozemsku nizozemskému státnímu příslušníkovi, který má bydliště v Belgii, na něhož se použijí jak nizozemské, tak i belgické právní předpisy o sociálním zabezpečení podle nařízení č. 1408/71².

2. Tato otázka vyvstala v řízení mezi L. H. Piatkowskim a správcem daně příslušného daňového orgánu (dále jen „správce daně“).

Relevantní právní předpisy Společenství

3. Hlava II nařízení č. 1408/71 obsahuje řadu právních pravidel, která mají určit právní předpisy o sociálním zabezpečení použitelné na osoby spadající do rozsahu působnosti tohoto nařízení. Tato pravidla jsou založena na zásadě, že zaměstnaná osoba nebo osoba samostatně výdělečně činná podléhá ve stejné době právním předpisům pouze jediného členského státu (dále jen „zásada jediného státu“). Článek 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71 tak stanoví následující obecné pravidlo:

„S výhradou článků 14c a 14f podléhají osoby, na které se vztahuje toto nařízení, pouze právním předpisům jediného státu. Tyto právní předpisy se určují v souladu s touto hlavou.“

1 — Původní jazyk: angličtina.

2 — Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 35). Změněný text nařízení je možno nalézt v příloze A části I nařízení Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, kterým se mění a aktualizuje nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 (Úř. věst. L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3). Ustanovení dotčená v projednávané věci byla dále změněna (i když se nejedná o podstatnou změnu) nařízením Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998 (Úř. věst. L 209, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 308) s platností od 25. července 1998.

4. Zásada jediného státu se použije na osoby zaměstnané na území více než jednoho

členského státu³, na osoby samostatně výdělečně činné na území více než jednoho členského státu⁴, a (jako obecné pravidlo) na osoby zaměstnané na území jednoho členského státu a samostatně výdělečně činné na území jiného členského státu⁵.

8. Článek 14c písm. b) upřesňuje toto pravidlo pro určité případy. Podle článku 14c:

„Osoba, která je současně zaměstnána na území jednoho členského státu a samostatně výdělečně činná na území jiného členského státu, podléhá:

5. Jak můžeme vidět ze znění čl. 13 odst. 1, obsahuje hlava II pouze dvě výjimky z této zásady.

[...]

6. Článek 14f se týká úředníků, kteří jsou současně zaměstnáni ve dvou nebo ve více členských státech; to není případ v projednávané věci.

b) v případech uvedených v příloze VII:

7. Článek 14c písm. a) stanoví obecné pravidlo, že osoba, která je současně zaměstnána na území jednoho členského státu a je samostatně výdělečně činná na území jiného členského státu, podléhá právním předpisům státu, na jehož území vykonává závislou činnost.

— právním předpisům členského státu, na jehož území vykonává závislou činnost [...], a

— právním předpisům členského státu, na jehož území vykonává samostatně výdělečnou činnost [...].“

3 — Článek 14 odst. 2 nařízení č. 1408/71.

4 — Článek 14a odst. 2 nařízení č. 1408/71.

5 — Článek 14c odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71.

9. Příloha VII nařízení č. 1408/71 uvádí v seznamu případů, ve kterých osoba současně podléhá právním předpisům dvou členských států:

„Pokud je osoba samostatně výdělečně činná v Belgii a vykonává závislou činnost ve kterémkoli jiném členském státě.“

Relevantní vnitrostátní právní předpisy

10. V rozhodné době nizozemské předpisy o sociálním zabezpečení stanovily, že osoba, která nemá bydliště v Nizozemsku, podléhající dani z příjmu ze závislé činnosti na území Nizozemska, je povinné pojištěna podle čtyř nizozemských obecných systémů sociálního zabezpečení⁶.

11. Taková osoba byla rovněž povinna platit příspěvky na vnitrostátní pojištění⁷.

6 — Článek 6 odst. 1 písm. b) Algemene Ouderdomswet (obecný zákon o důchodovém pojištění) a příslušná ustanovení Algemene nabestaandenwet (obecný zákon o pozůstalých), Algemene Kinderbijslagwet (obecný zákon o rodinných dávkách) a Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (obecný zákon o nemocenském pojištění).

7 — Článek 6 Wet financiering volksverzekeringen (zákon týkající se financování vnitrostátního pojištění).

12. V případě osoby nemající bydliště na území Nizozemska byla výše příspěvků stanovena s ohledem na zdanitelný domácí příjem pojištěné osoby ve smyslu Wet op de inkomstenbelasting (zákon o dani z příjmu) z roku 1964⁸.

13. Zdanitelný domácí příjem byl definován jako hrubý domácí příjem⁹, který byl definován jako veškerý příjem včetně i) příjmu ze závislé činnosti a ii) čistého příjmu vzniklého z pohledávek za společnostmi se sídlem v Nizozemsku, ve které měl příjemce významný podíl, jako bylo definováno, a tento podíl nepatřil do obchodního majetku podniku¹⁰.

14. Naopak, v případě osoby mající na území Nizozemska bydliště byla výše příspěvků na vnitrostátní pojištění stanovena s odkazem na celosvětový příjem pojištěné osoby ve smyslu Wet op de inkomstenbelasting.

8 — Články 7 a 8 Wet financiering volksverzekeringen.

9 — Článek 48 odst. 3 Wet op de inkomstenbelasting.

10 — Článek 49 odst. 1 písm. c) pododstavce 1 a 4 Wet op de inkomstenbelasting.

Původní řízení a položené otázky

15. Předkládající soud popisuje celkové souvislosti původního řízení následovně.

16. L. H. Piatkowski, který je nizozemským státním příslušníkem, žil v Nizozemsku do roku 1996, než se přestěhoval do Belgie. V Belgii měl bydliště v průběhu roku 1998, během něhož pracoval jak v Nizozemsku, tak i v Belgii.

17. V Nizozemsku pracoval jako ředitel Vanderheide Beheer BV (dále jen „Vanderheide“), společností se sídlem v Nizozemsku. Vanderheide je 100% dceřinou společností Marlon NV, společností se sídlem v Belgii, jejíž veškeré akcie drží L. H. Piatkowski a jeho žena. Mzda L. H. Piatkowskiho od Vanderheide je v Nizozemsku zdanitelná jako příjem ze závislé činnosti; tudíž byl povinně pojištěn pro účely nizozemských právních předpisů o vnitrostátním pojištění, a byl tedy povinen platit příspěvky.

18. V Belgii L. H. Piatkowski pracoval jako manažer jedné nebo více společností se sídlem v Belgii. Pro účely belgických právních předpisů o sociálním zabezpečení jsou tyto činnosti považovány za vykonávané jiným způsobem než činnosti placeného zaměstnance.

19. L. H. Piatkowski měl pohledávku za DuvedeC BV, společností se sídlem v Nizozemsku, jejíž 41 % akcií bylo drženo Vanderheide. V roce 1998 L. H. Piatkowski obdržel platbu úroků z této pohledávky. Jelikož tato platba splnila podmínky čl. 49 odst. 1 písm. c) pododstavce 4 Wet op de inkomstenbelasting¹¹, podle nizozemského práva tvořila část zdanitelného domácího příjmu L. H. Piatkowskiho.

20. Správce daně tudíž zahrnul platbu úroků do vyměřovacího základu pro účely výpočtu příspěvků na vnitrostátní pojištění dlužných L. H. Piatkowski v Nizozemsku pro rok 1998.

21. Platba úroků nebyla zahrnuta v Belgii do výpočtu příspěvků na vnitrostátní pojištění pro tento rok¹².

22. L. H. Piatkowski zastává názor, že v souladu s nařízením č. 1408/71 je příslušná k vybírání příspěvků na vnitrostátní pojištění z platby úroků Belgie, neboť jeho bydliště je na území tohoto státu.

¹¹ — Viz bod 13 výše.

¹² — Podle Komise je v Belgii úrok z pohledávky považován za příjem z osobního majetku a není relevantní pro výpočet příspěvků na sociální zabezpečení, který vychází pouze ze získaného příjmu.

23. Předkládající soud má pochybnosti o správném výkladu čl. 14c písm. b) nařízení č. 1408/71. Přerušil tedy řízení a položil Soudnímu dvoru následující otázku:

Použitelné právní předpisy

„Brání právo Společenství, konkrétněji právo na volný pohyb a čl. 14c písm. b) nařízení č. 1408/71 (znění použitelné v roce 1998), Nizozemsku ve vybírání příspěvků na vnitrostátní pojištění z příjmu ve formě úroků vyplacených společnostmi se sídlem v Nizozemsku osobě s bydlištěm v Belgii, na kterou se použijí podle čl. 14c písm. b), ve spojení s přílohou VII, bodem 1 nařízení č. 1408/71, jak nizozemské, tak i belgické právní předpisy o sociálním zabezpečení?“

24. Písemná vyjádření byla předložena nizozemskou vládou a Komisí. Jednání nebylo vyžadováno a žádné se nekonalo.

26. Skutečnosti na první pohled spadají zcela do rozsahu působnosti čl. 14c písm. b): L. H. Piatkowski „je současně zaměstnán na území jednoho členského státu a samostatně výdělečně činný na území jiného členského státu“, jak je obecně vyžadováno článkem 14c, a zejména „je samostatně výdělečně činný v Belgii a vykonává závislou činnost v [jiném] členském státě“ ve smyslu přílohy VII, jak vyžaduje čl. 14c písm. b).

27. V takovém případě čl. 14c písm. b) stanoví, že podléhá právním předpisům obou dotyčných členských států, což je výjimka z obecného pravidla stanoveného čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71, že osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají pouze právním předpisům jediného členského státu.

28. Projednávaná věc může být odlišena od předcházejících věcí, ve kterých byl Soudní dvůr žádán, aby vyložil čl. 14c písm. b)¹³. Všechny tyto věci se týkaly otázky, zda je možné, aby bylo na pojištěné osobě v podobné situaci jako L. H. Piatkowski na

Posouzení

25. Jak nizozemská vláda, tak i Komise tvrdí, že na položenou otázku by mělo být odpovězeno negativně. Souhlasím.

13 — Rozsudky ze dne 30. ledna 1997, De Jaeck, C-340/94, Recueil, s. I-461; Hervein a Hervillier, C-221/95, Recueil, s. I-609, dále jen „Hervein I“, a rozsudek ze dne 19. března 2002, Hervein a další, C-393/99 a C-394/99, Recueil, s. I-2829, dále jen „Hervein II“.

základě tohoto ustanovení legálně vyžadováno, aby přispívala do dvou oddělených systémů sociálního zabezpečení. Ve věcech *De Jaeck a Hervein I* bylo namítáno, že ředitelé společností jsou ve skutečnosti samostatně výdělečně činní, i když je dotýčný členský stát¹⁴ považuje za zaměstnané; na základě čl. 14a odst. 2 nařízení č. 1408/71¹⁵ podléhal totiž účastník řízení ve všech věcech pouze právním předpisům o sociálním zabezpečení členského státu, na jehož území měl bydliště. Soudní dvůr ve všech těchto věcech rozhodl, že pro účely článků 14a a 14c „mají být pojmy ‚zaměstnaný‘ a ‚samostatně výdělečně činný‘ vykládány v souvislosti s činnostmi, za které jsou považovány pro účely právních předpisů o sociálním zabezpečení členského státu, na jehož území jsou tyto činnosti vykonávány“. V rozsudku *Hervein II* účastníci řízení namítali, že čl. 14c písm. b) (v té době čl. 14c odst. 1 písm. b)¹⁶ a příloha VII jsou v rozporu s články 39 a 43 ES vzhledem k tomu, že stanoví, že osoby zaměstnané v jednom členském státě a samostatně výdělečně činné v jiném členském státě podléhají právním předpisům obou těchto členských států. Soudní dvůr tento argument nepřijal.

29. V projednávané věci *L. H. Piatkowski* nezpochybňuje skutečnost, že podléhá dvěma různým systémům sociálního zabezpečení, ale namítá skutečnost, že Nizozemsko spíše než Belgie se snaží zahrnout platbu úroků do vyměřovacího základu. *L. H. Piatkowski* má za to, že to je v rozporu s právem Společenství.

30. Předkládající soud poznamenává, že ve svém původním znění čl. 14c písm. b)¹⁷ stanovil současné použití právních předpisů každého z těchto členských států „pokud jde [šlo] o činnost vykonávanou na jeho území“; na základě tohoto znění každý z těchto členských států mohl vybírat příspěvky na pojištění pouze z příjmu získaného na jeho území¹⁸. Předkládající soud souhlasí s tím, že současné znění čl. 14c písm. b) neobsahuje žádný takový ekvivalent, ale poznamenává, že v bodech odůvodnění nařízení (EHS) č. 3811/86¹⁹, které toto znění zavedlo s účinností od 1. ledna 1987, není žádná zmínka o tom, že byla zamýšlena nějaká podstatná změna. Pokud by současné znění čl. 14c písm. b) mělo být použito na stejném základě jako znění předcházející, v projednávané věci by muselo být rozhodnuto, zda byla platba úroků příjmem vzniklým v Belgii nebo v Nizozemsku.

14 — Ve věci *De Jaeck* Nizozemsko a ve věci *Hervein I* Francie.

15 — Který v zásadě stanoví, že osoba samostatně výdělečně činná na území dvou nebo více členských států podléhá předpisům členského státu, na jehož území má bydliště.

16 — Vložený nařízením Rady (EHS) č. 1390/81 ze dne 12. května 1981, kterým se rozšiřuje nařízení (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství na osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodiny (Úř. věst. L 143, s. 1; Zvl. vyd. 05/01, s. 222).

17 — Viz poznámka pod čarou 16.

18 — Rozsudek *De Jaeck*, uvedený v poznámce pod čarou 13, bod 40.

19 — Nařízení Rady (EHS) č. 3811/86 ze dne 11. prosince 1986, kterým se mění nařízení č. 1408/71 (Úř. věst. L 355, s. 5).

31. Jak v projednávané věci nizozemská vláda poukazuje, pojem „pokud jde o činnost vykonávanou na jeho území“ se nicméně stal nadbytečným, když bylo změněno znění dotčeného ustanovení. V původním znění čl. 14c odst. 1 písm. b) stanovil následující:

„Osoba, která je současně zaměstnána na území jednoho členského státu a samostatně výdělečně činná na území jiného členského státu, podléhá:

[...]

- b) v případech uvedených v příloze VII právním předpisům každého z těchto členských států, pokud jde o činnost vykonávanou na jeho území.“

32. Nicméně nyní z upraveného znění vyplývá, že v případech uvedených v příloze VII podléhá pojištěná osoba právním předpisům členského státu, na jehož území vykonává závislou činnost, pokud jde o závislou činnost, a právním předpisům členského státu, na jehož území vykonává samostatnou výdělečnou činnost, pokud jde o samostatnou výdělečnou činnost.

33. Zastávám tudíž názor, který jsem vyjádřil ve svém stanovisku ve věci Hervein II, že skutečnost, že pojem „pokud jde o činnost vykonávanou na jeho území“ byl vypuštěn ze znění čl. 14c odst. 1 písm. b), když bylo toto ustanovení změněno nařízením č. 3811/86, nemá vliv na jeho význam²⁰. To nicméně znamená, jak jsem také uvedl ve věci Hervein II, že po osobě spadající do rozsahu čl. 14c odst. 1 písm. b) nemůže být vyžadováno, aby přispívala ze *stejného příjmu* ve více než jednom členském státě²¹. To je hlavní zásadou, která tvoří podklad nařízení č. 1408/71²². V projednávané věci nic nenasvědčuje tomu, že by byl příspěvek odváděn dvakrát: předkládající soud totiž výslovně uvádí, že platby úroků nejsou brány v úvahu při výpočtu výše příspěvků v Belgii.

Zahrnutí platby úroků do vyměřovacího základu

34. Předmětem projednávané věci je spíše to, že výše příspěvku L. H. Piatkowskiho v Nizozemsku je navýšena zahrnutím platby úroků do vyměřovacího základu. L. H. Piatkowski je zřejmě toho názoru, že vybírání příspěvků na vnitrostátní pojištění přísluší Belgii, a tudíž by platba úroků neměla být zohledněna ve vyměřovacím základu pro

²⁰ — Uvedené v poznámce pod čarou 13, bod 60.

²¹ — Bod 60, zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska.

²² — Viz rozsudek ze dne 8. března 2001, Komise v. Německo, C-68/99, Recueil, s. I-1865, bod 25.

sociální zabezpečení v Nizozemsku. Předkládající soud tvrdí, že „v nařízení není možné vysledovat žádné jednoznačné spojující faktory, které by mluvily ve prospěch připsání takového příjmu výlučně jednomu z dotyčných členských států“.

mohou vnitrostátní orgány svobodně stanovit podrobná pravidla pro financování systému sociálního zabezpečení tohoto státu²⁴, a dále uvedl, v širším kontextu ustanovení Smlouvy o volném pohybu pracovníků, že „v případě neexistence harmonizace vnitrostátních právních předpisů Společenstvím je v zásadě na členských státech, aby specifikovaly příjem, který se zohlední při výpočtu příspěvků na sociální zabezpečení“²⁵.

35. Jediným účelem pravidel v hlavě II nařízení č. 1408/71 je určení právních předpisů použitelných na osoby spadající do rozsahu působnosti tohoto nařízení. Tudíž nemají stanovit podmínky, které založí právo nebo povinnost připojit se k systému sociálního zabezpečení. Je na právních předpisech každého členského státu, aby stanovily tyto podmínky²³. Jakmile je určeno, použitím relevantních pravidel hlavy II, že právní předpisy daného členského státu se použijí, je na členském státu, aby definoval příjem, který se zohlední při výpočtu příspěvků, které mají být odvedeny do systému sociálního zabezpečení.

37. Soudní dvůr také uvedl, že v případech uvedených v příloze VII, osoba, která je zaměstnána v jednom členském státě a je samostatně výdělečně činná v jiném členském státě, podléhá současně právním předpisům každého z těchto států, a „je tudíž povinna odvádět takové příspěvky, které mohou být po ní vyžadovány právními předpisy každého ze států“²⁶. Nařízení č. 1408/71 „ponechává členským státům pravomoc stanovit si vlastní systémy sociálního zabezpečení a zejména si stanovit výši povinných příspěvků“²⁷. K systému koordinace zavedeného nařízením č. 1408/71 a k určení, v hlavě II, právních předpisů použitelných na zaměstnané a samostatně výdělečně činné pracovníky, kteří využívají na základě různých okolností svého práva na

36. Soudní dvůr přijal argument, že jsou-li právní předpisy daného členského státu použitelné na základě nařízení č. 1408/71,

24 — Rozsudek ze dne 26. ledna 1999, Terhoeve, C-18/95, Recueil, s. I-345, body 33 až 35.

25 — Rozsudek Terhoeve, uvedený v poznámce pod čarou 24, bod 51.

26 — Rozsudek De Jaeck, uvedený v poznámce pod čarou 13, bod 39.

27 — Rozsudek Komise v. Německo, uvedený v poznámce pod čarou 22, bod 29.

23 — Rozsudek ze dne 3. května 1990, Kits van Heijningen, C-2/89, Recueil, s. I-1755, bod 19.

volný pohyb, neodmyslitelně patří to, že výše příspěvků odváděných s ohledem na provádění stejné činnosti se bude lišit podle členského státu, na jehož území je činnost plně nebo částečně vykonávána, nebo podle právních předpisů o sociálním zabezpečení, kterým tato činnost podléhá²⁸.

předpisy o sociálním zabezpečení nepředstavovaly překážku účinného výkonu svobod zaručených Smlouvou a zejména aby migrující pracovníci, kteří vykonávají své právo na volný pohyb, nebyli znevýhodněni ve vztahu k nemigrujícím pracovníkům²⁹.

38. Souhlasím tudíž s Komisí, že zahrnutí dotčených úroků do vyměřovacího základu je tedy pouhým následkem skutečnosti, že podle článku 14c se nizozemské právní předpisy zcela použijí na L. H. Piatkowskiho se všemi výhodami a nevýhodami, které s tím souvisí.

40. V projednávané věci se nicméně nezdá, že L. H. Piatkowski uplatňuje své právo na volný pohyb tím, že se přestěhoval z Nizozemska do Belgie, byl tímto znevýhodněn ve vztahu k nakládání s platbou úroků pro účely sociálního zabezpečení ve srovnání s nemigrujícím pracovníkem. Zdá se mi nesporné, že by se s touto platbou úroků nakládalo v Nizozemsku stejně, kdyby se L. H. Piatkowski nepřestěhoval do Belgie, ale zůstal v Nizozemsku, neboť v tom případě by byla platba zahrnuta do jeho vyměřovacího základu (i když ve skutečnosti je tato otázka věcí vnitrostátního soudu).

Omezení pravomoci členských států v oblasti sociálního zabezpečení

39. Judikatura podmínila výkon pravomocí, které si členské státy zachovaly v oblasti sociálního zabezpečení, určitými omezeními: musí například zajistit, aby jejich vnitrostátní

41. Předkládající soud také zmiňuje judikaturu, ve které je uvedeno, že právní předpisy o sociálním zabezpečení členského státu by byly v rozporu s články 39 a 43 ES, pokud by

28 — Rozsudek Hervein II, uvedený v poznámce pod čarou 13, bod 64 a tam uváděná judikatura.

29 — Viz stanovisko generálního advokáta Ruiz-Jaraba ve věci Komise v. Německo, uvedené v poznámce pod čarou 22, bod 27 a tam uváděná judikatura.

příspěvky, které je pojištěná osoba povinna odvádět, neposkytovaly posledně uvedené žádnou další sociální ochranu³⁰. V projednávané věci předkládající soud uvádí, že příspěvky, které mají být L. H. Piatkowskim zaplacený z platby úroků, nejsou vyrovnány žádným ekvivalentním protiplněním v podobě sociální ochrany, i když má pochybnosti, zda tato skutečnost omezuje volný pohyb, jelikož se to dá říct o jakémkoli zvýšení příspěvků na vnitrostátní pojištění, že neexistuje žádné protiplnění v podobě sociální ochrany.

příspěvků není relevantní. Výše uvedená judikatura³¹ se týkala situací, ve kterých přispívání do systému sociálního zabezpečení daného členského státu neopravňovalo dotyčné pracovníky k žádným dávkám sociálního zabezpečení³² nebo k dodatečné sociální ochraně³³ nebo k dalšímu krytí v oblasti sociálního zabezpečení³⁴. Projednávanou věc lze podle mého názoru odlišit: přispíváním do nizozemského systému získal L. H. Piatkowski nárok na starobní a pozůstalostní důchod, rodinné dávky a pokrytí zvláštních léčebných výloh.

42. Souhlasím s tím, že pouhá skutečnost, že výše příspěvků pojištěné osoby se zvýší, jelikož dotyčný členský stát zohledňuje příjem z určitého zdroje, nemůže být sama o sobě považována za překážku volného pohybu osob. Jak nizozemská vláda, tak i Komise tvrdí, že i když příspěvek vybíraný z platby úroků nezakládá nárok na dodatečnou sociální ochranu, jelikož je L. H. Piatkowski již chráněn, relevantní je, zda je skutečnost, že osoba podléhá povinnosti přispívat, v rovnováze se sociální ochranou. Rozsah ochrany a přesný způsob výpočtu

43. V poslední řadě se předkládající soud ptá, zda je slučitelné s volným pohybem pracovníků, že jak Nizozemsko, tak i Belgie jsou oprávněny vybírat příspěvky na vnitrostátní pojištění z platby úroků. Jelikož je zřejmé ze skutečností, že tato situace v projednávané věci nenastala, nepovažuji za užitečné, aby Soudní dvůr o této věci rozhodl.

31 — Viz poznámka pod čarou 30.

32 — Rozsudek ze dne 3. února 1982, Seco, spojené věci 62/81 a 63/81, Recueil, s. 223, bod 7.

33 — Rozsudek ze dne 15. února 1996, Kemmler, C-53/95, Recueil, s. I-703, bod 13.

34 — Rozsudek Hervein II, uvedený v poznámce pod čarou 13, bod 64.

30 — Rozsudek Hervein II, uvedený v poznámce pod čarou 13, bod 64 a tam uváděná judikatura.

Závěry

44. Docházím tedy k závěru, že na otázku položenou Gerechtshof te 's-Hertogenbosch by mělo být odpovězeno následovně:

„Ani články 39 a 43 ES, ani čl. 14c písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství nebrání členskému státu, aby vybíral příspěvky na vnitrostátní pojištění z příjmu ve formě úroků vyplacených společnostmi se sídlem v tomto členském státě osobě, která má bydliště v jiném členském státě, na kterou se použijí podle čl. 14c písm. b), ve spojení s přílohou VII nařízení č. 1408/71, právní předpisy o sociálním zabezpečení obou těchto členských států.“